

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň Mgr. Jany Jurečkové a Mgr. Andrey Veselé ve věci

žalobce

SLOT GROUP, a.s.

Se sídlem Karlovy Vary, Jáchymovská 142
zastoupený zmocněnkyní Mgr. T. S.
bytem K. V., T. 587/11

proti

žalovanému

Magistrát hlavního města Prahy,

se sídlem Praha 1, mariánské nám. 2, Praha 1,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 8. 2014, č. j. 726956/2012, S-MHMP 717176/2012,

takto:

I. Žaloba se zamítá

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:I.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

Základ sporu

1. Úřad městské části Praha 8, ekonomický odbor, vydal dne 26. 3. 2012, platební výměr č.j. MCP8043818/2012, č. 21/2012. Podanou žalobou žalobce brojí proti shora uvedenému rozhodnutí žalovaného, kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce proti tomuto platebnímu výměru (dále jen „platební výměr“). Ekonomický odbor Úřadu městské části Praha 8 (dále též jako „správní orgán prvního stupně“ nebo „správce poplatku“) vyměřil žalobci platebním výměrem místní poplatek ve výši 194 297,-Kč, neboť žalobce v období od 1. 7. 2011 do 30. 9. 2011 provozoval na území městské části Praha 8 38 kusů jiných technických herních zařízení, Poplatek byl žalobci vyměřen podle § 14 zákona č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích (dále jen „zákon č. 565/1990 Sb.“) ve spojení s obecně závaznou vyhláškou č. 9/2010 hl.m. Prahy o místním poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické zařízení (dále jen „vyhláška č. 9/2010“).
2. Žalobce vytýká napadenému rozhodnutí nesprávné právní posouzení věci, s tím, že žalovaný neprávne posoudil předmět zpoplatnění místními poplatky, resp. otázku, co má být v případě provozování centrálního loterního systému s interaktivními videoloterijními terminály považováno za technické herní zařízení povolované Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu podle § 1 písm. g) zákona č. 565/1990 Sb.; v projednávané věci došlo k tomu, že správní orgány zpoplatnily namísto centrálního loterijního systému jednotlivé koncové interaktivní videoloterijní terminály, byť jsou ve skutečnosti neoddělitelnými součástmi centrálního loterního systému, jako jednoho funkčně nedělitelného technického herního zařízení, jehož prostřednictvím jsou provozovány loterie a jiné podobné hry podle § 50 odst. 3 zákona č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách (dále jen „loterní zákon“).
3. Žalobce v žalobě podal podrobný výklad pojmu jiné technické herní zařízení sloužící k provozování her podle loterního zákona. Jak uvedl, součástí centrálního loterního systému je: 1. centrální řídicí jednotka, 2. místní kontrolní jednotka, 3. jednotlivé koncové terminály. Samotné koncové terminály neumožňují provozování sázkových her, neboť neumožňují přijmout od sázejícího vklad (sázku) a vygenerovat náhodnou či předem neznámou událost, která rozhoduje o výhře či prohře sázejícího. Koncové terminály proto nemohou být považovány za jiné technické zařízení podle § 1 písm. g) zákona č. 565/1990 Sb. Technické posouzení koncových terminálů žalobce doložil listinnými důkazy a to: Standardem centrálního loterního systému s interaktivními videoloterijními terminály vydaný Ministerstvem financí dne 17. 12. 2008, č. j. 34/106819/2008, Vyjádřením elektrotechnického zkušebního ústavu ze dne 7. 6. 2010, sp. zn. 61-100/2010, Dopisem Ministerstva financí ze dne 28. 6. 2010, č. j. 3476036/2010, Společným stanoviskem Elektrotechnického zkušebního ústavu a Institutu pro testování a certifikaci ze dne 30. 6. 2010.
4. Dále se žalobce zabýval judikaturou správních soudů a právní úpravou de lege lata a de lege ferenda, s tím, že jím zastávaný výklad právní povahy centrálního loterního systému a konečných terminálů je v souladu s připravovanou zákonnou úpravou provozování sázkových her.
5. Napadenému rozhodnutí žalobce vytkl chybnou interpretaci nálezu Ústavního soudu ze dne 14. 6. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 29/10, v němž Ústavní soud podle názoru žalobce připustil extenzivní výklad § 50 odst. 4 loterního zákona, avšak pouze ve vztahu k oprávnění obcí

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

regulovat provoz sázkových her na jejich území, není však přípustné, aby správce daně rozšiřoval výkladem zákona daňovou povinnost na subjekty, či situace, na něž podle zákona tato povinnost nedopadá. Žalobce má za to, že závěry uvedeného nálezu ústavního soudu jsou v souladu se stanoviskem žalobce, kdy technickým herním zařízením povoleným Ministerstvem financí a provozovaným na území správce poplatku je centrální loterní systém, koncový terminál není Ministerstvem financí podle loterního zákona povolován.

6. Žalobce trvá na tom, že napadené rozhodnutí je nezákonné, neboť žalovaný chybně vyložil zákon č. 565/1990 Sb. a předmětem poplatku učinil jednotlivé koncové interaktivní videoloterijní terminály a nikoli centrální loterní systém, který je funkčně nedělitelným technickým zařízením.
7. Žalobce dále vytýká žalovanému nerespektování obecných právních zásad (zásady *in dubio mitius* resp. *in dubio liberate*) s tím, že nejednoznačná právní úprava měla být vyložena ve prospěch žalobce jako poplatníka, resp. ze strany správních orgánů měl být zaujatý výklad co nejméně zasahující do práv žalobce.
8. Dále žalobce namítl, že pouze 22 koncových terminálů bylo uvedeno do provozu až po 1. 7. 2010. V den zahájení jejich provozu také nastala skutečnost rozhodná pro vznik poplatkové povinnosti. Ostatní koncové terminály byly uvedeny do provozu před tím, než vyhláška nabyla účinnosti a žalobci v rozhodném období poplatková povinnost ve vztahu k těmto terminálům nevznikla.
9. V další žalobní námitce žalobce napadenému rozhodnutí vytýká nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů, spočívající v absenci úvahy a řádného odůvodnění okamžiku, kdy podle žalovaného vznikla poplatková povinnost žalobce v případě koncového zařízení, které bylo uvedeno do provozu před účinností vyhlášky č. 9/2010.
10. Žalobce nakonec s odkazem na § 11 zákona č. 565/1990 Sb. namítl, že splatnost místního poplatku zakotvená ve vyhlášce č. 9/2010 na základě které byl vydán platební výměr i napadené rozhodnutí, je v rozporu s daňovým řádem, neboť § 174 odst. 1 daňového řádu a ani zákona č. 565/1990 Sb. neobsahovaly povinnost platit místní poplatek prostřednictvím záloh, resp. neobsahovaly ustanovení, které by obcím umožňovalo poplatek touto formou vybírat. Žalobce dovozuje, že § 5 odst. 2 vyhlášky č. 9/2010 je v rozporu s daňovým řádem a platební výměr i napadené rozhodnutí jsou z tohoto důvodu nezákonné.
11. Žalovaný s podanou žalobou nesouhlasil a navrhl její zamítnutí s tím, že napadené rozhodnutí odpovídá judikatuře Nejvyššího správního soudu a to rozsudku ze dne 14. 6. 2013, č. j. 2Afs 48/2013-49 a rozsudku ze dne 29. 8. 2014, č. j. 5Afs 113/2013-41 a rovněž rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 6. 2. 2013, č. j. 31Af 131/2011-88. Předmětem projednávaného místního poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj je výherní hrací přístroj a jiné technické zařízení povolené Ministerstvem financí. Žalovaný vyjádřil přesvědčení, že i nálezy ústavního soudu ze dne 14. 6. 2011, sp.zn. PL ÚS 29/10 podporuje závěry, vyjádřené v napadeném rozhodnutí.
12. Jak žalovaný dále uvedl, výklad právní úpravy zaujatý žalobcem nemůže být rozumný ani přesvědčivý, již z toho důvodu, že při jeho aplikaci by nebylo možné místní poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí v případě centrálních loterijních systémů vůbec vybírat. Technologické zařízení – Centrální loterijní systém se nachází zpravidla na území více

obcí, přičemž v žádné z nich není umístěno technické herní zařízení v tom smyslu, jak je vykládá žalobce. Místní poplatek by nebylo možno vybírat, protože by nedocházelo k tomu, že by ucelený technologický systém byl umístěn na jednom správním území.

13. Mezi účastníky nebylo sporu a z obsahu správního spisu se podává, že Ekonomický odbor Úřadu městské části Praha 8 vydal dne 26. 3. 2012, platební výměr č. 21/2012 na místní poplatek podle § 11 zákona č. 565/1990 Sb. za výherní hrací přístroj nebo jiné technické zařízení povolené Ministerstvem Financí podle jiného právního předpisu v období od 1. 7. 2011 do 30. 9. 2011 a to konkrétně:

Centrální loterní systém: Apex Multi Magic, za koncová zařízení umístěná na adrese:
Pobřežní 1, výrobní číslo: TDSL08308, TDSL09408,
Karlínské náměstí 399/1, výrobní číslo: TDSL11308, TDSL12508,

Centrální loterní systém: Kajot VLT, za koncová zařízení umístěná na adrese:
Písečná 443, výrobní číslo: 9110109004209,
Křižíkova 3/329, výrobní číslo: 9110109004206,
Sokolovská 428/137, výrobní číslo: 9110409006737, 9110409006738,
Braunerova 483/5, výrobní číslo: 9111008007264,
Karlínské náměstí 399/11, výrobní číslo: 9110310000009, 9110310000025,
Sokolovská 325/140, výrobní číslo: 9110409006582,
Karlínské náměstí 399/11, výrobní číslo 9110311000178,

Centrální loterní systém: IconicSb, za koncová zařízení umístěná na adrese:
Písečná 443, výrobní číslo: 287479020,
Sokolovská 12/26, výrobní číslo: 1110028,
Pobřežní 1, výrobní číslo: 290007037, 290007039, 1110471,
Sokolovská 41/4, výrobní číslo: 1110470,
Sokolovská 428/137, výrobní číslo: 1110601,
Karlínské náměstí 399/11, výrobní číslo: 1110578, 1110579,

Centrální loterní systém: Multi Lotto, za koncová zařízení umístěná na adrese:
Sokolovská 325/140, výrobní číslo: ML26015,
Pobřežní 1, výrobní číslo: ML26114,
Písečná 443, výrobní číslo: ML26115,
Sokolovská 41/4, výrobní číslo: ML26308,
Sokolovská 428/137, výrobní číslo: ML26153,
Karlínské náměstí 399/11, výrobní číslo: ML26141, ML26144,

Centrální loterní systém: Magic Lotto, za koncová zařízení umístěná na adrese:
Pobřežní 1, výrobní číslo: 464019, 464020, 464021, 489620, 489621, 489622,
Karlínské náměstí 399/11, výrobní číslo: 489587, 518569,

Podle § 50 odst. 3, zařízení: Triple Player, umístěné na adrese:
Písečná 443, výrobní číslo: MA67280005, MA672800031.

Místní poplatek byl vyměřen v částce 194 297,-Kč.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

14. Proti platebnímu výměru žalobce podal odvolání, v němž namítl nesprávné posouzení předmětu zpoplatnění místními poplatky, s tím, že místními poplatky mohou být zpoplatněny v případě technických herních zařízení toliko celé centrální loterijní systémy provozované v rámci územní působnosti správce poplatku a nikoliv jednotlivé koncové terminály, které jsou neoddělitelnými součástmi a centrálního loterijního systému; o odvolání rozhodl žalovaný přezkoumávaným rozhodnutím a napadený platební výměr jako správný potvrdil.
15. Městský soud v Praze posoudil napadené rozhodnutí podle § 75 soudního řádu správního, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, jakož i řízení, které mu předcházelo, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
16. Městský soud v Praze se v minulosti již zabýval skutkově obdobnou věcí, týkající se žalobce. Rozsudkem ze dne 25. 10. 2017, č. j. 9 Af 3/2014 - 144, byla žaloba zamítnuta, obdobně bylo rozhodnuto dále např. rozsudkem ze dne 25. 1. 2017, č. j. 5 Af 35/2013 - 69, nebo rozsudkem ze dne 13. 7. 2016, č. j. 9 A 47/2013 - 100. V projednávané věci Městský soud v Praze neshledal důvody, pro které by bylo nezbytné odchýlit se od již dříve vyjádřených právních závěrů zdejšího soudu.
17. Podle § 1 písm. g) zákona č. 565/1990 Sb., ve znění účinném do 31. 12. 2011, *obce mohou vybírat tyto místní poplatky (dále jen "poplatky") poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj, koncový interaktivní videoloterijní terminál a herní místo lokálního herního systému.*
18. Podle § 11 odst. 1 téhož zákona, *nebudou-li poplatky zaplacený poplatníkem včas nebo ve správné výši, vyměří mu obecní úřad poplatek platebním výměrem nebo broma dným předpisným seznamem.*
19. Podle § 10a odst. 1 téhož zákona, *poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj podléhá každý povolený hrací přístroj definovaný v § 2 písm. e) zákona č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o loteriích“), (dále jen „výherní hrací přístroj“), každý koncový interaktivní videoloterní terminál definovaný v § 2 písm. l) zákona o loteriích (dále jen „koncový interaktivní videoloterní terminál“) a každé herní místo lokálního herního systému definovaného v § 2 písm. n) zákona o loteriích (dále jen „herní místo lokálního herního systému“). Obec není povinna poskytnout osvobození od tohoto poplatku.*
20. Podle § 2 písm. e) loterního zákona, *sázkové hry provozované pomocí elektronicky nebo elektronickomechanicky řízených výherních hracích přístrojů nebo podobných zařízení (dále jen "výherní hrací přístroje");*
21. Poplatky lze obecně vymezit jako nesankční peněžitá plnění, která ukládají veřejnoprávní subjekty jednotlivcům a která jsou příjmem veřejných rozpočtů. Podle čl. 11 odst. 5 Listiny základních práv a svobod lze daně a poplatky *"ukládat jen na základě zákona"*. Zákonným podkladem pro výběr místních poplatků je § 1 zákona č. 565/1990 Sb., který obsahuje taxativní výčet poplatků, které lze vybírat. Uložit lze pouze takový místní poplatek, který je co do svého předmětu shodný s poplatkem vymezeným v zákoně o místních poplatcích. Zákonem č. 183/2010 Sb., kterým se s účinností od 16. 6. 2010 mj. mění zákon o místních poplatcích, došlo k rozšíření místního poplatku za výherní hrací přístroj o tzv. *"jiná technická herní zařízení povolená Ministerstvem financí"*. Od tohoto dne

tak byly obce oprávněny vydat obecně závaznou vyhlášku stanovující místní poplatek a jeho výši za zmíněná zařízení.

22. V rozsudku ze dne 31. 5. 2013, č. j. 2Afs 37/2013-26, Nejvyšší správní soud uvedl: *„interaktivní videoloterijní terminál představuje "jiné technické zařízení" ve smyslu § 10a zákona č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích, ve znění po změně provedené zákonem č. 183/2010 Sb. Zpoplatnění proto podléhá každý koncový terminál, nejen centrální loterní jednotka.“*
23. Nejvyšší správní soud zaujal jednoznačné stanovisko z hlediska poplatkové povinnosti provozovatele videoloterijních terminálů, když uvedl: *„není rozhodné, na jakém principu a prostřednictvím čeho je povolena loterie provozována, ale především její vnější forma zpřístupněná uživateli. Do této logiky proto zapadá zpoplatňování videoterminálů vždy v závislosti na jejich konkrétním počtu, a to právě proto, že právě s těmito koncovými videoterminály přichází do kontaktu uživatelé her.“*
24. Z uvedeného jasně vyplývá, že výklad pojmu jiné technické zařízení, jak je v žalobě podává žalobce, není správný. Poplatkové povinnosti podléhá každé koncové zařízení, nikoli jen centrální jednotka, jak tvrdil žalobce. Uvedený výklad ostatně odpovídá smyslu a účelu regulace provozování videoloterijních terminálů ze strany obcí.
25. Pokud jde o námitku nepřipustnosti extenzivního výkladu zákonného předpisu v oblasti veřejného práva, jak v klíčovém nálezu této problematiky uvedl Ústavní soud (nález sp. zn. Pl. ÚS 29/10), *„Ústavní soud dospěl k závěru, že charakter ILV neumožňuje jejich podřazení pod úzkou definici výherního hracího přístroje dle § 17 odst. 1 loterijního zákona, neboť videoloterijní terminály jakožto koncové herní stanice, které jsou součástí širšího a složitějšího systému, jehož jádro je umístěno centrálně, postrádají vlastnost kompaktnosti, kterou vyžaduje definice obsažená v § 17 odst. 1 loterijního zákona. Avšak nic nebrání tomu, aby byly podřazeny pod širší definici dle § 2 písm. e) loterijního zákona, neboť nepochybně se jedná o zařízení výherním hracím přístrojem podobná a sloužící témuž účelu.“*
26. Ústavní soud zde výslovně umožňuje podřadit koncové videoloterijní terminály pod definici výherních hracích přístrojů a jako takových zpoplatnění každého z nich. Argumentace žalobce je z uvedených důvodů ve všech ohledech nesprávná a Městský soud v Praze zamítl prvou žalobní námitku – nesprávné posouzení předmětu zpoplatnění, jako zcela nedůvodnou.
Žalobce dále namítl, že nejednoznačná právní úprava měla být ve prospěch žalobce jako subjektu soukromého práva. Pro použití obecných právních zásad, jichž se žalobce dovolává, není prostoru. Výklad zákona č. 565/1990 Sb., jak jej učinil žalovaný je zcela správný. Městský soud přitom pokládá tento výklad za jednoznačný a neotevřející žádný prostor pro vícery možný výklad, tzn. ani pro aplikaci zásady *„in dubio mitius“*.
27. Pokud jde o námitku nepřipustné retroaktivity aplikace obecně závazné vyhlášky č. 9/2010, Městský soud v Praze ji rovněž neshledal důvodnou.
28. Podle § 3 odst. 1 obecně závazné vyhlášky o místním poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické zařízení, *poplatková povinnost vzniká dnem uvedení povoleného výherního hracího přístroje nebo jiného technického zařízení povoleného Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu do provozu.*

29. Výklad vyhlášky, podle něhož poplatková povinnost nedopadá na zařízení provozovaná před účinností vyhlášky, by byl proti smyslu poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2013 - 26, poukázal na to, že smyslem místního poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické zařízení není jen příjem veřejného rozpočtu, ale také regulace společensky škodlivého jevu: „Ačkoli lze přisvědčit stěžovateli, že u místních poplatků hrají fiskální otázky důležitou roli, jejich stanovením může docházet též k regulaci určitých aktivit. Typickým příkladem je třeba poplatek za povolení k vjezdu s motorovým vozidlem do vybraných míst a částí měst [srov. § 1 písm. f) zákona o místních poplatcích], jehož cílem je právě omezit frekvenci vjezdu motorových vozidel do určitých míst, pokud obec považuje za vhodné a nezbytné vjezd do těchto míst regulovat. To stejné platí o místním poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení. Stanovením poplatku, který se i dle stěžovatele výší vymyká jiným místním poplatkům, se obec nejenom snaží získat příjmy do rozpočtu, ale nespornou funkcí tohoto poplatku je i snaha o regulaci těchto přístrojů, včetně možného snížení jejich počtu v dané obci. Normativní zakotvení daného poplatku totiž reflektuje negativní dopady spojené s provozem těchto přístrojů (především chorobné gamblerství) a v žádném případě ho nelze považovat pouze za zdroj obecních příjmů, protože - podobně jako poplatek za psa či poplatek za užívání veřejného prostranství - v sobě nese očekávání vynaložených příjmů obcí či strpění některých negativních jevů na území obce. Neboli, jak uvedl krajský soud ve svém odůvodnění, u poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj lze toto protiplnění spatřovat v toleranci zařízení sloužících k provozování loterií nebo jiných podobných her.“ Stejný závěr zaujal Nejvyšší správní soud např. i v rozsudku ze dne 7. 6. 2017, č. j. 3 Afs 224/2016 - 103.
30. Osvobození provozovaných interaktivních videoloterijních terminálů od poplatkové povinnosti by v posuzovaném případě znamenalo podstatné omezení regulační funkce vyhlášky. Vznik poplatkové povinnosti je třeba vykládat tak, že v případě videoloterijních terminálů (popř. jiných koncových zařízení) uvedených do provozu po účinnosti vyhlášky vzniká poplatková povinnost okamžikem jejich uvedením do provozu, v případě zařízení uvedených do provozu před účinností vyhlášky, poplatková povinnost nastává s účinností vyhlášky. Jedná se o přípustnou tzv. *nepravou retroaktivitu*, jejíž účinky se projevují *ex nunc* (viz např. nálezy Ústavního soudu ze dne 19. 4. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 53/10, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 2. 2015, čj. 6 As 285/2014-32).
31. V další žalobní námitce žalobce vytýká jak platebnímu výměru, tak i napadenému rozhodnutí nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů, konkrétně absenci úvahy a odůvodnění k otázce okamžiku vzniku poplatkové povinnosti. Rovněž tuto žalobní námitku Městský soud v Praze za důvodnou neshledává.
32. Podle shora uvedeného § 11 odst. 1 zákona č. 565/1990 Sb., nebudou-li poplatky zaplacený poplatníkem včas nebo ve správné výši, vyměří mu obecní úřad poplatek platebním výměrem nebo hromadným předpisným seznamem; tento platební výměr pak správce poplatku vydává podle § 139 či §147 odst. 1 daňového řádu (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2014, čj. 2 Afs 68/2012-34).
33. Podle § 102 odst. 3 daňového řádu, *odůvodnění správce daně uvede důvody výroku nebo výroků rozhodnutí a informaci o tom, jak se vypořádal s návrhy a námitkami uplatněnými příjemcem rozhodnutí.*

34. Podáním ze dne 24. 10. 2011 žalobce správnímu orgánu prvního stupně zaslal seznam všech provozovaných jiných technických herních zařízení s tím, že má však za to, že zpoplatněny mohou být jen centrální loterní systémy, nikoli jednotlivé koncové terminály. V odvolání, které proti platebnímu výměru podal, žalobce namítl protiústavnost přijetí novelizace zákona č. 565/1990 Sb., rozpor platebního výměru se zákonem o místních poplatcích a loterním zákonem, rozpor platebního výměru s relevantní judikaturou soudů, rozpor platebního výměru s ústavně a mezinárodněprávně garantovanými právy společnosti a ústavně zakotvenými zásadami, zejména právem vlastnit, respektive pokojně užívat majetek ve smyslu čl. 11 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a čl. 1 protokolu čl. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, jakož i zásadu ukládání daní pouze na základě zákona ve smyslu čl. 11 odst. 5 Listiny.
35. Nepřípustnost zpětné aplikace obecně-závazné vyhlášky žalobce nenamítl, nelze proto spatřovat nepřezkoumatelnost obou rozhodnutí jen v tom, že se nezabývají otázkou působnosti vyhlášky ve vztahu k vyměření poplatku za výherní zařízení již do provozu uvedených.
36. Námitku žalobce týkající se splatnosti místního poplatku stanovené v § 5 odst. 2 obecně závazné vyhlášky, kdy má jít o platbu místního poplatku formou zálohy, soud neshledal rovněž důvodnou.
37. Podle § 14 odst. 2 zákona č. 565/1990 Sb., *zavede obec obecně závaznou vyhláškou, ve které upraví podrobnosti jejich vybírání, zejména stanoví konkrétní sazbu poplatku, vznik a zánik poplatkové povinnosti, lhůty pro plnění ohlašovací povinnosti, splatnost, úlevy a případné osvobození od poplatků.*
38. Podle § 5 odst. 2 obecně závazné vyhlášky hlavního města Prahy číslo 9/2010 Sb., *je-li provoz výherních hracích přístrojů nebo jiného technického herního zařízení povoleného ministerstvem financí podle jiného právního předpisu povolen na dobu tří, šesti, devíti, nebo 12 měsíců, je poplatek splatný ve splátkách, a to vždy poslední den druhého měsíce každého započatého tříměsíčního ve výši odpovídající délce provozu v příslušných třech měsících.* S ohledem na skutečnost, že zákon č. 565/1990 Sb. nevymezoval lhůty, ve kterých by měl být poplatek splatný a ani nestanovil pravidla pro jeho stanovení, pak určení splatnosti místního poplatku bylo plně v kompetenci obcí. Uvedené ustanovení upravuje formu placení poplatků ve splátkách, nejde o zálohu na daň ve smyslu § 174 daňového řádu. Záloha na daň je zajišťovacím institutem, stanoví se v případě, že daň v době vydání ještě není známa ani uplynul den její splatnosti. Naopak místní poplatek byl v konkrétním případě obecně závaznou vyhláškou jednoznačně určen, způsob jeho platby stanovený ve vyhlášce směřoval k faktickému vybírání, nikoliv k zajištění jeho budoucí platby.
39. Městský soud v Praze neshledal jako opodstatněnou žádnou ze žalobních námitek a proto žalobu jako nedůvodnou zamítl.

O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Ve věci plně úspěšný žalovaný nevynaložil náklady nad rámec své úřední činnosti a Městský soud v Praze proto nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení žádnému z účastníků.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního

soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 20. února 2019

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.